

Υπόθεση C-332/05

Aldo Celozzi

κατά

Innungskrankenkasse Baden-Württemberg

(αίτηση του Bundessozialgericht
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Υπολογισμός του ύψους του ημερησίου επιδόματος ασθενείας βάσει των καθαρών αποδοχών, οι οποίες καθορίζονται από τη φορολογική κατηγορία — Αυτεπάγγελτη υπαγωγή του διακινούμενου εργαζομένου, του οποίου ο σύζυγος κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος, σε δυσμενέστερη φορολογική κατηγορία — Μεταβολή της φορολογικής κατηγορίας αποκλειστικώς κατόπιν αιτήσεως του διακινούμενου εργαζομένου — Μη συνεκτίμηση εκ των υστέρων μεταβολής της φορολογικής κατηγορίας, δικαιολογούμενης από την οικογενειακή κατάσταση του εργαζομένου αυτού — Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως — Παραβίαση»

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 18ης Ιανουαρίου 2007 . . . I - 565

Περίληψη της αποφάσεως

Κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων — Ίση μεταχείριση — Παροχές ασθενείας

(Κανονισμός 1408/71 του Συμβουλίου, άρθρο 3 § 1)

I - 563

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 είναι αντίθετο προς την εφαρμογή από κράτος μέλος συστήματος χορηγήσεως ημερήσιου επιδόματος ασθενείας, όπως αυτό στην υπόθεση της κύριας δίκης, σύμφωνα με το οποίο ο διακινούμενος εργαζόμενος του οποίου ο σύζυγος κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος υπάγεται αυτεπαγγέλτως σε φορολογική κατηγορία δυσμενέστερη —δηλαδή στην κατηγορία που εφαρμόζεται στους έγγαμους εργαζομένους που ζουν για μεγάλο χρονικό διάστημα χωριστά από τους συζύγους τους— σε σχέση με εκείνη στην οποία υπάγεται ο έγγαμος ημεδαπός εργαζόμενος του οποίου ο σύζυγος κατοικεί στο εν λόγω κράτος μέλος και δεν ασκεί καμιά αμειβόμενη δραστηριότητα και σύμφωνα με το οποίο δεν επιτρέπεται να ληφθεί υπόψη αναδρομικά, όσον αφορά το ύψος του εν λόγω επιδόματος, το οποίο υπολογίζεται βάσει των καθαρών αποδοχών που, με τη σειρά τους, καθορίζονται από τη φορολογική κατηγορία, η εκ των υστέρων διόρθωση της κατηγορίας αυτής κατόπιν ρητής αιτήσεως του διακινούμενου εργαζομένου, βασιζόμενης στην πραγματική οικογενειακή του κατάσταση.

Πράγματι, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, όπως διατυπώνεται στο εν λόγω άρθρο 3, παράγραφος 1, απαγορεύει όχι μόνον τις εμφανείς διακρίσεις, λόγω ιθαγενείας των δικαιούχων των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, αλλά και κάθε συγκεκαλυμμένη μορφή διακρίσεως η οποία, με την εφαρμογή άλλων κριτηρίων διακρίσεως, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα.

Συναφώς, καίτοι το σύστημα αυτό δεν προβλέπει για τους σκοπούς του υπολογισμού των επιδομάτων ασθενείας καμιά τυπική διαφορά στη μεταχείριση των ημεδαπών και των καταγόμενων από άλλο κράτος μέλος εργαζομένων, η εφαρμογή του είναι ικανή να περιαγάγει τον διακινούμενο εργαζόμενο σε δυσμενέστερη θέση, από νομικής ή πραγματικής απόψεως, από εκείνη στην οποία θα βρισκόταν, υπό τις ίδιες συνθήκες, ο ημεδαπός εργαζόμενος.

Η διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από σκοπούς που σχετίζονται με την απλούστευση των διοικητικών διαδικασιών χορηγήσεως του επιδόματος, με το αν το επίδομα αυτό εγγυάται την κάλυψη των βιοτικών αναγκών ή με την πολυπλοκότητα των υπολογισμών. Πράγματι, τέτοιου είδους σκοποί δεν εμποδίζουν την εκ των υστέρων διόρθωση του ύψους του επιδόματος, ιδίως με τη θέσπιση μηχανισμού για την εκ των υστέρων αναπροσαρμογή του ύψους του επιδόματος αυτού, λαμβανομένης υπόψη της πραγματικής καταστάσεως του ενδιαφερόμενου διακινούμενου εργαζομένου.

(βλ. σκέψεις 23, 29, 31, 34, 36-38, 40 και διατακτ.)